ה"ה כבר נחבהר בפ"ח וכו'. ולי יותר תחיישב חצלי פירוש ה"ר משה כהן דחש"ג דללקות הפסק הוא שיקר. ויש מן הגאונים שוברין שאפילו בפחוח מכן שובר שליו וגם של אכילתו בשיא כזית בכדי אכילת פרם לשבור שליו בכל יראה וכל ימלא בבניר מהכי סגי והפעם משום דלענין אכילה כל שהוא פתוח מכזית בכדי ה"פ ה"ל כאילו אכל חלי זית היום והלי זית למחר ואינו לוקה שכלל הוא בידינו שכל שאכל כזית איכור ושהם

באכילהו יותר מכדי ה"פ אין לוקין פליו אבל לפבור פליו בכל יראה כיון שעוברין על התפרובת מלחר שים כמן כזית מה לי שיסים בכדי מ"כ או יותר ממ"פ. ומה שהביא ה"ה ראיה ממה שכתב כאו רבינו כנון שתח הבבלי וכו' אותן בהזכיר פ"א (פאין) [פיפ] בהם כזית בכדי א"ם לאו ראיה היא שהרי ה"ה בעלמו כתב פס בהשיבו להשנת הראב"ד ואני אומר שאין זו השנה שרבינו כבר ביאר הדין במה הוא הלוי ובחר דדוקה כשחכל בחלו כזיה בכדי חכילה פרס אנ"פ שבדרך אכילחן אין שם השישור הזם לפי דרכן של בני חדם ולזם כחבו בהל' כנון כותה הבכלי מ"ת פס מכלו ודמי לוקה, שכ"ל. הרי שהוא אומר דלפי דרכן של בני אדם בכוחה וכיולה בו הין בהם כזים בכדי ח"פ ובפרק ה' לפי שהולרך לחלק בין יש בהם כזית בכדי ש"פ למין בהם נקט יש בהם כזית בריפת והדר המר דכי חין בו כזית חים לוקה וכן דרך המדברים למינקט הן קודם ללמו מכל הכא נקים סתמא לפי דרכן של בני אדם שאיו בו כזית בכדי ה"פ ועוד שכיון שלמעלה בפ"ח הילק בין ים בו כזית בכדי ח"ב לחין בו וכחו כתב סתם כח ודחי לח שני ליה לפנין זה בין ים כו כזים בכדי ח"ם לחין כו:

שעושין אותו מן הקמה. וכל כיוצא באלו מדברים הנאכלים. אבל דבר שיש בו תערובת חמץ ואינו ראוי לאכילה חרי זה טותר לקיימו בפסח: מַ כיצד עריכת העבדנין שנתן לתוכן קמח ועורות אפילו נתנו שעה אחת קודם הביעור הרי זה מותר לקיימו . ואם לא נתן העורות ונתן הקסח קודם שלשה ימים לשעת הביעור

השנת הראב"ר ומטעם אחר ולא מטעמו:

ולבסוף נתחמלה עכ"ל :

לנדים שכנסו וכו'. כתכ סראב'ד ז"ל אין זם סעם אלא שכבר נססל מן אכילת סכלב ועל כל זה שהוא כמו שייחדוהו לישיבה וטח פניו בעים עכ"ל :

בהן משום לא יראה ולא ימצא שאין צורת החמץ עומדת: יב דבר שנתערב בו חמץ ואינו מאכל לאדם

מותר לקיימו שהרי נפסד והבאיש.

תוך שלשה ימים חייב לבער : יוכן הקילור והרטיה והאספלנית יוע זס שנוש המחחר קנל *וכן הקילור והרטיה והאספלנית יוע זס שנוש המחחר קנל והתריא"ק שנתן לתוכן חמץ מותר לקיימן בפסח שהרי נפסדה צורת יספת עלתה וכו'. כתב הרחב"ד החמץ: א *הפת עצמה שעפשה זע נירושלמי מפרש נשנפרחם ונפסלה מלאכול הכלב ומלוגמא שנסרחה אינו צריך לבער. *בגדים שכבסו [י] אותן בחלב חמה וכן ניירות שדבקו אותן בחסץ וכל כיוצא בזה מותר לקיימן בפסח ואין

כלל . או שאינו מאכל כל אדם כנון התריא"ק וכיוצא בו אע"פ שמותר לקיימו אסור לאכלו עד אחר הפסח. ואע"פ שאין בו מן החמץ אלא כל שהוא הרי זה אסור לאכלו:

מ"פ וזהו שכתב כגון כותח הכבלי וכו' אותן שהזכיר פ"ה שיש בהן כזית בכדי שמפרש דברי רבינו כך שמש"פ שמינו פובר במכילתו חייב בביעורו בחרי ים שם ואש"ם שהוא מעורב בכמה זיתים עובר הוא על היותו . כך פירש דברי

כ' משה הכהן ז"ל וסייע דברי רבים

וו . וכונת רבינו לריכה לי שיון : שים כו הערובת וכו' כינד עריבת בדמן . ברייתה פרם חלו שובריו ת"ר עריבת העבדנין שנהן בתוכה שלפה ימים חייב לבער אחר שלפה חייב לבער המר ר' נחן בד"ה מוכה עורות אבל נחן לחוכה עורות שלשה אין לריך לבער אמר רבא נתן אפילו יום אחד אפילו שעה אחת נ"כ בנת':

זילור והרסיה והאספלנים וכו' . וספתה הקלור והאספלנים והרטיה קמה אין לריך לבער והובאה בהלכות ו כפיי גאון וכ"ש חרים"ק שאימו ונתבחרו דברי רבינו. ובהשנות ח"ם מחחר קבל ומסעם אחר ולא מסעמו

"ל. וחין בדברים חלו סעם: עלמה בעפשה וכו'. ברייחה שם (דף מ"ס:) וכבר בארחי דין זה פ"א: של חמץ שנסרחה וכו' . תוספתה בהלכות מלוגמה שנסרחה חינו לריך . ובהשנות ה"ה בירושלתי מפרש ולבסוף נתחתום ע"כ . ובאתת שכן למי ולא הביאו בהלכות וגם רבימ לפי שדברי הירושלתי הם בנתחתלה ה"ג בפינן נסרחה ולבסוף נתחמלה שפתת הם בנפרחה קודם הפפח דכי לא חל עליה איסור חתן דהא הות וה לה כפת שעפשה ונפסלה תלחכול וי נתחתוכ ולכסוף עלשם . ומששר

מסרחה אינה ראויה אף לכלב וכן טיקר ולדה סחמו ההלכות ורבינו: בגרים שככסו אוחן בחלב חסה וכו'. מה שכחב רבינו וכן ניירות שדבקו אוחן בחמן אינו (דף מ"ב.) בגמרא קולן של סופרים דהחה אסור לקיימו והוא קודם שדבקו בו הניירות שהרי הוא נוקשה בעיניה ואסור לקיימו אלא דברי רבינו הם אחר שדבקו בו ב"ל כעריבה שנתן להוכה עורות. וז"ש רביע שמין צורת החתן עומדת. ודבר ברור הוא שמחר שנחדבקו מוחר לקייתן. ובהשגות א"ל אין זה סעם אלא שכבר נפסל וכו'.

ואין בסתירה פעם ודברי רבינו הכרח: שנחשרב בו חתן וכו'. מב אר בגמ' (דף ל'.) דחתן בומנו בין במינו בין שלא במינו במשהו כמו שכהבתי פ"א והרבה שהגאונים כדשה רבים שאפילו נחשרב כמה זמן קודם הפסח אסור לאכלו בפסח שחוזר ומעור וכ"כ בהלכות ה"ר יצחק ן' גיאת ז"ל. ויש מן האחרונים הולקים בזה ואומרין דכל שנחשרב קודם זמנו אינו הוזר ן איפורו במשהו וכדברי הגאומים ראוי לנהוג ולהחמיר. ודע שדין הערובה המץ הוא כדין שאר הערובות אלה שמה שאובר בשאר הערובות פחוח מששים אובר בחמץ במשהו שמר תערושות לא היה לריך ששים אלא הליפה או נפילת מהום כמו שאבאר בהל' מאכלות אסורות אף בחתן כן ר"ל שחם בחם בלא רוכב די בקליפה שאם נגע ככר חתן ושניהם חמין ואין שם דבר המפשפטן לא אסר אלא מקום מגעו בלבד לפי שאינו מבליע יותר וזה ברור כתבוהו המפרשים ז"ל ושם בהלכות מאכלות אסורות יהבאר דיני במרוכה. וחשרובת התן שעבר שליו הפסה נראה מדברי רבינו שכיון שהוא עובר שליו ודאי אסור הוא לאחר הפסח וכשאמרו כי קנים ר"ש ה"ת בעיניה אבל ע"י חשרובת פם עבר הפסח על חתץ ואח"כ נחערב מותר לפי שבתערובת זה לא נעשה איסור ולא עבר עליו הפסח אבל בתערובת שעבר עליו הפסח כיון שהיה מחוייב לבערו ועבר טליו אפור ויש מפרשים שכתבו כן . ודוקם בחמן שיש בו כזית בכדי א"פ שטובר שליו כפי מה שכתבתי למשלה:

לחם משנה

והכם שוים והכם נפסלה הפילו מלחכול לכלב וכן שיקר: בגדים שכנסו חוהן בחלב חסם וכו'. כתב כ"ם שהם טקשה בעינייהו ואשור לקיימן וא"ח הא קי"ל כרבק דליכא לאו בחשרובח התן ולא בחתן נוקשם ואפילו ר' אלישור לא פליג אלא בחשרובת אבל בחתן נוקשה מודה כדחתרו בנתרח חנים כוותיה וכו'. וי"ל דמ"מ היסורה פיכה כדכתב הפור ז"ל וכיון דאיכא איפורא מדאורייאא ודאי דאיכא איפור שהייה מדרבק כדמשמע שם מדברי הרב ב"י שהקשה על העור כפי הסברא הזאח. [כתב עוד ה"ה] ודוקא בחמן שים בו כזיח וכו' וח"ח חם כחתר כפי' הרת"ך בדברי רבינו דם"ל דחיכה חיסור בשהייה אפילו בדליכה כזית בכדי ה"פ פי הפשר לומר דהתקיים תערובת אסור דה"כ לפי פעם רבים בהל' מאכלות אסורות פסור דהספם דהחתן אין לו בסול משום דהוי דבר שים לו מחירון קשה דהחינה בשיש תשהו דלה בסיל מהחי שעמה אבל כשיש כדית אפילו שיהיה בכמה זיתים אסור לקיימו ואם המקיים המערובת אסור הא הוי דבר שאין לו מתירין אחר הפסח דתערובתו אסור לאחר הפסח כיון דקיימו בשלחא לה"ה ז"ל דם"ל דרוקא אי איכא כזית בכדי א"פ ודאי דלא שייך לותר בכזית בכדי א"פ לבסל דהא ודאי אין שיעור ששים לבסלו ואי כזית בכתה ביצים הוי דבר שיש לו מחירין. וכי הימא חין דין זה אלח לפירוש ה"ה בדברי רביט אבל לפי' הרמ"ך ודאי דס"ל כדברי רביט דמקיים התערובת מותר זה אי תפשר דהא ה"ה נסתפה בדעת רבינו ז"ל אם כונתו כפירום

שעובר בבל יראה הוא היכא דאיכא כזית בכדי א"ל אפילו יפרש כפירוש מחי אלו עוברים ר"ל עוברים מעל השלחן אבל ליכא לאו בשהייה אחי שפיר קאמרינן ככי אלה משום דבנמרא לא מרביק ליה מכל מחמאת ואפילו באכילה סורם שלה מרבוים דכל ולהכי בשהייה דליכה רבויה ליכה להו הבל בכזית בכדי ה רבויה ודהי דחיכורו בשבייה כחמן גמור. ויי"ל דה"ה לה כחב כן אלה פי' אחר בדעת רבינו דאסילו כדליכא כזית בכדי א"ם חייב בפהייה וכדכתב ם הרמ"ך ואם היה מפרש רביט כפי' הסוספות אין מקום לפי' זה כלל דהא א ליכא לאו בשהייה בדליכא כזית בכדי א"ם כ"ש לרבק אבל אם יפרש כפי' ים מקום לשני הפירושים ולהכי כתב ה"ה דיש לומר דרבים מפרש כפירוש "ל ולהצי כונתו לדיכה עיון מם הוח כפירוש הרחשון או כפירוש השני: קילור וסרפיים והפריחק"ה וכו". בהשנות כתוב זה שבוש דתחתר קבל הפעם ו'. כונתו לוחר דפין הפעם אלא חשני שנפסל חן הכלב כחו שכתב לחחן נבוא (של המן). לשון ה"ה נרפה דהוה ליה כפת שעיפשה וכו'. כלומר ומע"ג דראויה לכלב מ"מ כיון שהים מלוגמה שהינו פת גמור דמי

הנהות מיימוניות

כשנק המרק:

ומר דיש קמח בו אם לא נדע כבירור אבי"ה, ע"כ: [ו] וכן כתב כתשובה משולם על רבי אליעזר הגדול שהיו בגדיו גשמירק"ם בפסח וכן נהג אחריו ר"י:

תם נתי גבי חימלה ולבסוף שיפשה ומפילו דמלוגמת כו' ר"ל מו מפשר דההם

מנדל עוז

לבון מכילתא כל מחתצת לא תאכלו לרכום כותה הככלי ושכר כתדי וחותן האדותי יכול יהו חייבין עליסן כרם ח"ל המץ מם המץ מין אחד שהוא מין גמור יצאו אלו שאינן מין גמור כזו לעצור עליסן בלא מעשם ע"כ: ובן הקילור עד נפסדה צורת החמן: בתב הראב"ד ו"ל זה שבוש וכו":

מרכותיו קיבל ר"י אלפס ז"ל שהוא דקדק כך ממוך הסלכה פ"ק דפסתים ופרק ואלו עוברין גמרא מחני" דכלק שבהדקי ונסתייע מן החוספתא כראוי וכן כתב הר"ם ז"ל מקולי כשכר אלה א"כ כדית בכדי ארילה פרם וכן חתק נוקשה ואם הראב"ד יש לו שעמים אתרים אוכי לא ידעתי וזה דין ראוי וכמו שאכסוב בסמוך : דשת שעיפשה עד צריך לבער: בתב הראב"ד ז"ל בירושלמי רחם ולבסוף נהחמלם עכ"ל: ואבי אומר ר"י אלפס כתב כדברי ר"מ ו"ל כסלכם סמכרת וכחוספתא ולא השם לום סירושלמי וסדין עמו . חדא דסא אגן לגבי עריבת סעבדנין פסקינן כר' נתן להדיא חובן פורות אפילו שעם אחת אינו חייב לבער והא החם נתחמות קודם ואח"כ נסרחם ועוד הפת שעפשה ונפסלה מלאכול לכלב חתן היה תחלה ואח"כ נפסל ואכיקנא פ"ק דפסחים ופ" אנו א לחיך לכער מפני שנפסדה לורפו כמו שכתב ר"מ ז"ל דהייש פי" שנפסלה מואכול לכלב דברייתא ומתני" דפ" אלו עוברין וכמו שפירש"י ז"ל : בגרים שכנסן עד צורת ההמן עומדם. פ" אלו עוברין וכתוספתה: כתב הראב"ד אין זה טעם וכו": ואבי אומר ככר כסכתי חשוכה ולחת כוה פעמים שלש כס"ד: דבר שנהערג עד סוף הפרק. פרק אלו עוברין: